

Amber Brantsen:

‘Ik ben nog zoekende’

Na een bewogen periode, waarin ze een boek publiceerde over haar vroegere eetstoornis en moeder werd, keerde Amber Brantsen dit jaar weer terug bij het Journaal.

TEKST: BRAM DE GRAAF FOTO'S: LUMEN

In het NOS-gebouw in Hilversum heeft Amber Brantsen net de laatste hand gelegd aan de Formule 1-podcast. De dag ervoor heeft ze met haar vriend Rachid Finge de race weer van minuut tot minuut gevolgd. “Rachid is al zijn hele leven Formule 1-fan, hij heeft me aangestoken”, vertelt ze. “Hij kent alle verhalen en de ins en outs. Formule 1 is niet alleen snel rondjes rijden, maar ook techniek, teamwork, uithoudingsvermogen, fysiek en mentaliteit. Coureurs moeten bijna twee uur gefocust zijn, soms in intense hitte. Er zit zo veel in, dat vind ik tof.”

Vliegt bij jullie het servies door de kamer als Max Verstappen crasht?

“Ik gooi niet met dingen, haha. Hoewel ik altijd hoop dat hij wint, wordt een race pas echt boeiend als er een beetje drama is. Knappe inhaalacties, klapbanden, mislukte pitstops, emoties over de boordradio. Ik zit dan al het verhaal voor de podcast te maken en met de anderen te appen.”

Kun je wel genieten van de race als je ook die podcast moet maken?

“Inmiddels wel. Maar ik ben heel perfectionistisch. In het begin wilde ik niets missen en vond ik het best eng om tegenover Jan Lammers en Louis Dekker te zitten. Zij hebben zo veel kennis over deze sport. Maar inmiddels weet ik dat ik mijn eigen verwondering ervoor kan gebruiken, met vragen die de luisteraar ook heeft.”

Waar komt dat perfectionisme vandaan?

“Als ik dat zou weten! Ik vond het vroeger al leuk om positief op te vallen en gewaardeerd te worden. ▶

*'Als kind dacht ik: voor aardig
zijn krijg ik geen cijfers, voor
examens wel'*

PASPOORT

Geboren: 9 september 1989

Privésituatie: Woont samen met Rachid Finge in Utrecht, ze hebben een dochtertje
Opleiding: Afgestudeerd in bestuurskunde in Leiden

Carrière: Werkte tijdens haar studie al bij de lokale radio en was radionieuwslezer bij Omroep West. Kreeg in 2014 kreeg een kans bij de NOS. Belandde via *NOS op 3* bij het *Radio 1 Journaal* en presenteert sinds augustus 2017 het *Journaal*. Deed op 1 januari 2019 voor het eerst het *Achtuurjournaal*. Publiceerde in de zomer van 2020 haar boek *Uit beeld*. Maakt sinds 2019 samen met Jan Lammers en journalist Louis Dekker de *NOS Formule 1-podcast*.

Een 10 halen in plaats van een 9. Ik hing daar mijn eigenwaarde en identiteit aan op. Ik ben vlak voor mijn eindexamen met mijn moeder op familiebezoek gegaan in Suriname. Terwijl zij allerlei leuke dingen met de familie deed, zat ik bij het hotelzwembad te studeren. Ze zei: 'Een 7 is ook goed, hoor. Je moet ook genieten en ervaringen opdoen.' Maar ik dacht: voor aardig zijn krijg ik geen cijfers, voor examens wel. Zo stom achteraf. Al ben ik nooit een uitgaanstype geweest. Studeren past bij me, ik ben gewoon een heel nieuwsgierig persoon."

Was je zonder die karaktertrek ook bij het Journaal terechtgekomen?

"Ik denk het niet. Mede door dat streberige kreeg ik steeds leukere baantjes bij de omroep. Mijn droom was ooit het *Achtuurjournaal* presenteren, en dat doel had ik vóór mijn dertigste al bereikt. Mijn perfectionisme heeft me veel gekost, maar ook veel opgeleverd."

Brantsen groeide op in Zoetermeer bij haar in Suriname geboren moeder. Haar ouders scheidden toen ze heel jong was. Sinds dit jaar is ze zelf moeder. In de zomer van 2020 zagen kijkers haar tijdens de uitzending achter de presentatiedesk in elkaar zakken. "Ik had het einde bijna gered", zegt ze met een lach. "Ik was zo misselijk, tijdens het weerbericht ging mijn lampje uit. Ik was zeven weken zwanger, we hadden het nog aan niemand verteld. Collega's kwamen in paniek de studio in en riepen: 'Bel een ambulance!' Ik zei: 'Ho, wacht, ik kan dit uitleggen.' Die middag zijn we naar onze ouders gegaan om het te vertellen."

Kort daarna verscheen je boek over de eetstoornis waar je rond je twintigste aan leed. Waarom besloot je dat na al die jaren naar buiten te brengen?

"In persoonlijke interviews sprak ik er nooit over,

maar het voelde daardoor alsof ik iets wegstopte en me ergens voor schaamde. Dat was niet het geval. Omdat veel meiden ermee worstelen, dacht ik: misschien kan ik hen helpen door er openlijk voor uit te komen. En te laten zien dat je ervan kunt genezen. Na al die tijd was ik er klaar voor. Een boek leek me de beste vorm, zodat ik nuances kon aanbrengen.”

In het kort: toen Amber in Amsterdam ging studeren en voor het eerst op zichzelf woonde, werd ze depressief en zocht ze troost in eten. Dat sloeg al snel om in obsessief lijnen – ook daarin was ze ‘perfectionistisch’. Met de juiste hulp, een nieuwe omgeving én een nieuwe studie krabbelde ze uit het dal.

In tegenstelling tot veel Journaal-collega’s ben je erg openhartig. Waarom kies je daarvoor?

“Uiteraard deel ik niet alles, maar ik wil eerlijk zijn, en dit voelde goed. Ik merk dat mensen mijn werk heel spannend vinden. Ik heb inderdaad de leukste baan ter wereld, maar het is maar een baan. Ik ben ook Amber en nog veel meer. Met mijn openheid heb ik, zoals ik hoopte, veel mensen kunnen helpen. Ik kreeg honderden mailtjes van ouders die me dankbaar waren omdat ze nu pas beseften waar hun kind aan leed, en ook collega’s kwamen met vragen omdat ze

het uit hun omgeving herkenden. Dat maakt het voor mij waardevol.”

Je hebt vaker aangegeven dat je je werk fantastisch vindt. Kon je tijdens je ouderschapsverlof wel afstand nemen?

“Helaas. Ik ben een ontzettende nieuwswijk, ik neem nooit afstand. Ik vond het heel jammer dat ik de Tweede Kamerverkiezingen miste en volgde alles. Mijn werk is zo in mijn leven geïntegreerd, ik was dolblij dat ik weer kon beginnen. Wat niet wil zeggen dat ik het niet heerlijk vond om daarna weer bij mijn meisje te zijn.”

‘Mijn dochter leert me dingen los te laten en mijn zegeningen te tellen’

Hoe heeft je dochter je leven veranderd?

“Ze is nog zo puur, ze heeft nog geen idee van de boze buitenwereld. Elke nacht moet ik er wel een paar keer uit voor voeding of troost, maar als ik die grote glimlach op haar gezicht zie, is alles weer goed. Ze houdt me een goede spiegel voor. Ik ben soms uren bezig om haar in slaap te krijgen en word dan ongeduldig. Dan denk ik: Amber, rustig, waar moet je heen?”

Want je wil ook de perfecte moeder zijn?

“Uiteraard, al kan dat helemaal niet. Ze leert me nog meer dingen los te laten en mijn zegeningen te tellen. Ik was zo gewend om te hollen en te presteren, maar voor haar is het voldoende als ik er gewoon ben. Ik voel me supergelukkig en gezegend, en dankbaar voor alles: deze baan, dit meisje, een geweldige vriend, onze gezondheid, een heerlijk huis, familie en vrienden, mooie reizen. Ik heb niets te klagen. Door haar heeft het werk nu even minder prioriteit, maar ik weet ook dat ik een leukere moeder ben als ik van betekenis kan zijn – en dat kan ik bij de NOS omdat we ons publiek goed moeten informeren.”

Met andere woorden: eindelijk in balans?

“Welnee, joh. Allesbehalve, ik heb net een kind! Ik ben nog zo zoekende: wat voor moeder wil ik zijn? Wat wil ik nog meer in mijn werk? Maar ik ben wel rustiger en zelfverzekerder. Dus zet hierboven niet de kop: ‘Amber in balans’. Ik bel wel als het zover is.”

NOS Journaal | dagelijks | NPO 1 en NPO 2 | NOS